

Από τη Ρωμιοσύνη του Γ. Ρίτσου

Αυτά τὰ δέντρα δὲ βολεύονται μὲ λιγότερο οὐρανό,
αὐτὲς οἱ πέτρες δὲ βολεύονται κάτου ἀπ' τὰ ξένα βήματα,
αὐτὰ τὰ πρόσωπα δὲ βολεύονται παρὰ μόνο στὸν ἥλιο,
αὐτὲς οἱ καρδιὲς δὲ βολεύονται παρὰ μόνο στὸ δίκιο.

Ἐτοῦτο τὸ τοπίο εἶναι σκληρὸ σὰν τὴ σιωπὴ,
σφίγγει στὸν κόρφο του τὰ πυρωμένα του λιθάρια,
σφίγγει στὸ φῶς τὶς ὄρφανὲς ἐλιές του καὶ τ' ἀμπέλια του,
σφίγγει τὰ δόντια. Δὲν ὑπάρχει νερό. Μονάχα φῶς.

Ὁ δρόμος χάνεται στὸ φῶς κι ὁ ἴσκιος τῆς μάντρας εἶναι σίδηρο.
Μαρμάρωσαν τὰ δέντρα, τὰ ποτάμια κ' οἱ φωνὲς μὲς στὸν ἀσβέστη τοῦ ἡλίου.
Ἡ ρίζα σκοντάφτει στὸ μάρμαρο. Τὰ σκονισμένα σκοίνα.
Τὸ μουλάρι κι ὁ βράχος. Λαχανιάζουν. Δὲν ὑπάρχει νερό.

Ὅλοι διψᾶνε. Χρόνια τώρα. Ὅλοι μασᾶνε μία μπουκιὰ οὐρανὸ πάνου ἀπ' τὴν πίκρα τους.
Τὰ μάτια τους εἶναι κόκκινα ἀπ' τὴν ἀγρύπνια,
μία βαθιὰ χαρακιὰ σφηνωμένη ἀνάμεσα στὰ φρύδια τους
σὰν ἓνα κυπαρίσσι ἀνάμεσα σὲ δυὸ βουνὰ τὸ λιόγερμα.

Τὸ χέρι τους εἶναι κολλημένο στὸ ντουφέκι
τὸ ντουφέκι εἶναι συνέχεια τοῦ χεριοῦ τους
τὸ χέρι τους εἶναι συνέχεια τῆς ψυχῆς τους -
ἔχουν στὰ χεῖλια τους ἀπάνου τὸ θυμὸ
κ' ἔχουνε τὸν καημὸ βαθιὰ-βαθιὰ στὰ μάτια τους
σὰν ἓνα ἀστέρι σὲ μία γοῦβα ἀλάτι.

Ὅταν σφίγγουν τὸ χέρι, ὁ ἥλιος εἶναι βέβαιος γιὰ τὸν κόσμον
ὅταν χαμογελᾶνε, ἓνα μικρὸ χελιδόνι φεύγει μὲς ἀπ' τ' ἄγρια γένειά τους
ὅταν κοιμούνται, δώδεκα ἄστρα πέφτουν ἀπ' τὶς ἄδειες τσέπες τους
ὅταν σκοτώνονται, ἡ ζωὴ τραβάει τὴν ἀνηφόρα μὲ σημαῖες καὶ μὲ ταμποῦρλα.

Τόσα χρόνια ὅλοι πεινᾶνε, ὅλοι διψᾶνε, ὅλοι σκοτώνονται
πολιορκημένοι ἀπὸ στεριά καὶ θάλασσα,
ἔφαγε ἡ κάψα τὰ χωράφια τους κ' ἡ ἀρμύρα πότισε τὰ σπίτια τους
ὁ ἀγέρας ἔριξε τὶς πόρτες τους καὶ τὶς λίγες πασχαλιὲς τῆς πλατείας
ἀπὸ τὶς τρυπες τοῦ πανωφοριοῦ τους μπαινοβγαίνει ὁ θάνατος
ἢ γλῶσσα τους εἶναι στυφὴ σὰν τὸ κυπαρισσόμηλο
πέθαναν τὰ σκυλιὰ τους τυλιγμένα στὸν ἴσκιο τους
ἢ βροχὴ χτυπάει στὰ κόκκαλά τους. Το ψωμί σῶθηκε, τὰ βόλια σῶθηκαν,
γεμίζουν τώρα τὰ κανόνια τους μόνο μὲ τὴν καρδιά τους.

Τόσα χρόνια πολιορκημένοι ἀπὸ στεριά καὶ θάλασσα
ὅλοι πεινᾶνε, ὅλοι σκοτώνονται καὶ κανέναν δὲν πέθανε -
πάνου στὰ καρσούλια λάιποινε τὰ μάτια τους